

Мій голубе, мій соколе, мій друже

Галина Тарасюк

Мій голубе, мій соколе, мій друже...
Який незвичний, нетутешній тон!
Скипає цвітом і за святом тужить
у цих словах буденний лексикон.

Що я мовчу? Що я тобі говорю
в триклятій у житейській крутії?
Ми — хворі, хворі, безнадійно хворі
на недокрів'я ніжних почуттів.

Ми в потемках, як дві гіркі сновиди,
розлуки дві, одна жура-сльоза.
Кого ми любимо? Кого ми ненавидим?
Хто б нам сказав? Хто б тихо підказав

такі небесні, щемні, небайдужі,
такі звичайні людяні слова:
— Мій голубе, мій соколе, мій друже,
ти ще живий? І я іще жива...